

Голос Надії

ТИ,
ГОСПОДИ,
НАДІЯ МОЯ...

WWW.VOICE.ORG.UA
GOLOSNAIDIYI@GMAIL.COM

№9 (282)
ВЕРЕСЕНЬ 2014

Виходить з лютого
1991 року

ВІСТІ З ГАРЯЧИХ ТОЧОК

Допомагаємо людям, які залишилися без засобів для існування й даху над головою. Я й сам переживаю подібні проблеми. Квартира, у якій ми живемо, залишилася без вікон в результаті бомбардування. Це дуже страшно, але всього не передати... стор. 4

ЗІ ЩОДЕННИКА МІСІОНЕРА

Вперше за 14 років служіння на Донбасі я бачив так багато тих, які потребують елементарного... Сьогодні мені розповіли, що одна бабуся померла з голоду. стор. 5

СВІДЧЕННЯ

Ми ніколи не думали, що доведеться в нашій країні робити те саме, що ми робили в дикій Африці. Але тут, виявляється, ще більш дикі звичаї. У порівнянні з ситуацією в Україні, Кенія та Руанда здаються літнім відпочинком. стор. 6

БУДЬ ПИЛЬНИЙ У ВСЬОМУ,
ТЕРПИ ЛИХО,
ВИКОНУЙ ПРАЦЮ БЛАГОВІСНИКА,
СПОВНЯЙ СВОЮ СЛУЖБУ.

2 ТИМ. 4:5

ПОТРЕБА ДУШІ ТИХА ТУРБОТА

Як допомогти тим, хто опинився в нужді? Зокрема, що можна зробити, щоб зменшити їхній страх? Я зрозумів, що наймогутніша сила, за допомогою якої ми можемо заспокоїти страхи інших людей, — це проста присутність.

Ми справедливо докоряємо трьом друзям Йова за їхнє неспівчутливе ставлення до його страждань, однак перечитайте ще раз уважно цю книгу. Коли друзі прийшли, вони мовчки сиділи біля Йова сім днів і ночей, і тільки потім заговорили. Як виявилось, найбільш переконливими для Йова моментами були саме ці.

Інстинктивно хочеться триматися подалі від тих, хто страждає. Хто знає, чи хочуть вони говорити про свою біду чи ні? Чи хочуть вони, щоб їх потішали, підбадьорювали? Яка користь з моєї присутності? Мій розум розвиває подібні раціональні підстави — і, як наслідок, я зрештою роблю найгірше з усього, що може бути: залишаюся осторонь.

Тоні Камполо розповів історію про те, як одного разу він прийшов на похорон, щоб висловити співчуття сім'ї свого знайомого. Помилково він зайшов не в той зал. Там лежало тіло якогось дідуся, і поряд з гробом не було нікого, окрім його скорботної вдови. Вона виглядала такою самотньою, що Камполо вирішив побути з нею під час похорону і навіть відвіз її на кладовище.

Після церемонії поховання, коли він відвозив жінку додому, Камполо зізнався їй, що не знав її чоловіка. «Я так і думала, — сказала вдова. — Ви мені незнайомі. Але, насправді, це не важливо. — Вона до болю стисла руку Тоні. — Ви просто не уявляєте, як багато це для мене значило».

Коли я запитав: «Хто вам допоміг найбільше?» — ніхто не згадає імен філософів. У більшості випадків люди розповідають про якусь тиху й скромну людину. Про когось, хто був поряд, коли це було потрібно; хто слухав більше, ніж говорив; хто не дивився постійно на годинник; хто по-дружньому обіймав і співчутливо опускав руку на плечі; хто плакав. Іншими словами, це той, хто просто був присутній, хто прийшов на умовах страждальця, а не на своїх власних.

Філіп Янсі.

ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ...

Погодьтеся, ще пізніше тому подібний заголовок газетної статті викликав би в багатьох іронічну посмішку. Принаймні напрямок мислення був би такий — ми всі воюємо з гріхом, беззаконням, зрештою — самі з собою. Оце і є фронт нашої боротьби — з точки зору Писання.

Часи міняються, і слово «фронт» або «події на східному фронті» у нас викликають реальні картини війни, у буквальному значенні цього слова...

Мої роздуми перериває телефонний дзвінок з Луганщини: «У нас ситуація складна, але працюємо там, де можливо. На даний момент попали під обстріл, нас затримали на блокпосту «ЛНР». Декілька годин зупинки (це в інтересах нашої безпеки) — і ми продовжуємо шлях до Харкова... Прошли 20 блокпостів у зоні «відчуження». На останньому несподівана зустріч — чоловік і син нашої сестри в Господі. Порозмовляли, засвідчили про Слово Боже... Зараз надзвичайно актуальною є робота з біженцями... Роздаємо хліб і Слово...» — це брат Тарас розповідає про своє життя й працю в зоні конфлікту.

Війна робить нас іншими, виявляючи, хто є хто насправді. Змінюється наше мислення і відбувається переоцінка цінностей. Справді, чим, як не особливим проявом любові до тих, хто у зоні смерті й руйнувань, можна пояснити сотні тонн продовольства, сотні тисяч (за деякими відомостями, уже мільйони) гривень

для потреб біженців, для наших братів і сестер по вірі на Сході, для вояків.

Християни з церков західних областей України (та й інших), церкви Києва, християни-підприємці — щедро й без вагань жертвують у ім'я Господа, а ще — ремонтують дахи, зруйновані стіни будівель у Слов'янську, міняють вікна й двері — холоди на порозі, потрібно встигнути...

Я про інший фронт зараз подумав. Справді, на переломі епох міняється мислення, підходи до справ, з'являються нові пріоритети.

«Наша війна...» — це вже Апостол Павло відкриває фронт для християн у м. Ефесі й рекомендує зброю як для оборони, так і для наступу (див. Еф. 6:12).

Господь Ісус Христос, наш Головнокомандувач, напрацював стратегію наступу, розпочинаючи з Єрусалима, Юдеї, Самарії — аж до краю землі. З тих пір і до цього часу бої продовжуються, і треба зауважити — не завжди успішно. Передові загони Христових вояків — підкорювачів серцець і територій для розширення Царства Христового — це місіонери. Я не перебільшую. Це війська особливого призначення у Христовій армії. Вони постійно під обстрілами, як від ворога, так і від своїх. Так званий «дружній вогонь» за військовою термінологією. Вони не завжди вчасно отримують підкріплення як новими вояками, так і матеріальними ресурсами — фінансами, продук-

тами, одягом... Вони не проходять ротації (через місяць, рік, п'ять...). Вони тримають оборону й переходять у наступ там, де це можливо. А ще будують блокпости — доми молитви, а ще працюють з пораненими — центри реабілітації, а ще... хоч і поволі, міняють думки щодо призначення Христової Церкви на землі, Його наказу — ідіть по цілому світові та Євангелію проповідуйте.

«У мене є мрія», — сказав одного разу Мартін Лютер Кінг, релігійний і політичний діяч США у 60-х роках...

Поділюся своєю мрією. Одного дня ми раптом зрозуміли повністю задум Христа — донести Євангелію до краю землі. Перед входом у дім молитви — лозунг «Все для фронту». Молитви й пости за звільнення території від впливу диявола, збір коштів — рахунок іде на десятки й сотні мільйонів грн — на підтримку місіонерського фронту. Сестри-пенсіонерки в'яжуть шапочки й кофти, черга вантажівок — відправка продуктів, будматеріалів, техніки на передову. Служителі церкви моляться й благословляють нові загони християнських вояків. Церква Христова переходить у наступ по всіх фронтах і вже наближається до «краю» землі.

Війна міняє мислення. Я вірю, що воно зміниться — і ми визначимося з ціллю і стратегією Христовими.

Потрібно встигнути, Головнокомандувач повертається...

Микола СИНЮК.

ГУТА: ДЕВ'ЯНОСТО РОКІВ ПОТОМУ

Інна МЕЛЬНИК

19 серпня відбулося святкове богослужіння в селі Гута Ратнівського району. Приводом для цього стало дев'яносторіччя з дня зачаткування в цій місцевості євангельської церкви. Це одна з найстаріших протестантських церков на Волині.

намріяне. Хмара наступила з Заходу разом із німецькими військами. За кілька днів село перетворилося на пустку... Цар надав біженцям притулок, когось в Сибір відправив, а родину Головіїв — до Іркутської губернії. Там їм і довелося зустрітися з євангельським вченням, яке туди приніс виселений царським урядом зі Східної України євангеліст Оніщенко.

Через двадцять років Іван із Сте-

Напевно, давно дім молитви не був настільки переповнений. Він, хоч і не великий, вмістив кілька сотень вірян. В гості завітали віруючі з сусідніх церков, керівництво обласного об'єднання ЦХВЕ, гості зі Сходу, представники влади. Особливою ширістю вразили слова сільського голови Івана Хомича, це було не просто вітання, а сповідь. Адже колись він був учителем історії і на вимогу влади докладав чимало зусиль для антирелігійної пропаганди та приниження «штундистів».

По-особливому присутнім запам'ятався своєю простотою та тихою радістю в голосі й очах сивочолий чоловік, котрий завітав сюди із Доброго, з Білорусії. Для Олексія Піпко Гута — колиска далекого дитинства. Вже в чотирнадцятирічному віці він пішов з дому на власний хліб. До того ходив з мамою через болота, частіше всього босоніж, до хутора, де відбувалися служіння. В який тільки куточок радянського союзу не носила його доля! Але те, що загорілося в дитячому серці, не змогли вирвати життєві негаразди. Віра, передана одного разу святыми, зробила свою роботу в житті уже дідуся Олексія.

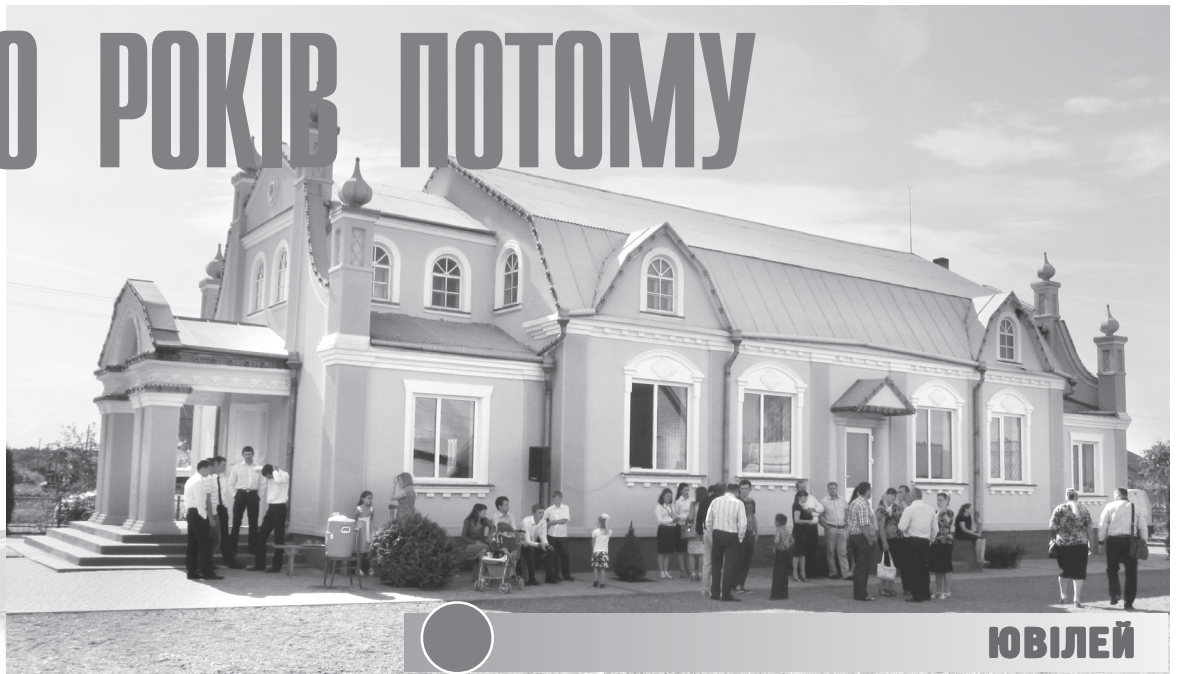
3 історії церкви

Початком для зародження євангельського руху в Гуті та навколишніх хуторах і селах стала I Світова війна.

Йшов 1915 рік... Селяни вже зібрали хороший урожай зернових. Ніхто не чекав біди. Нікому й на думку не спадало, що в такі безжарні часи може прогрімить грім, який змусить залишити все нажите, перекреслить все надумане і

панидою вирішили повернутися на рідну землю. Церква, благословивши в дорогу, подарувала їм неоціненні на той час Євангелію та «Гуслі». На батьківщині почули вони, що на хутір Добре (тепер Білорусія) Степан Ярмолюк привіз з-за океану «нову віру». Він до Америки на заробітки їздив. Добре там прилаштувався, вже почав подумувати, як дружину з дочкою до себе забрати. Але саме в той час почув Степан проповідь Євангелії. Торкнулася його добра звістка, покаюся, увірував, а незабаром отримав і хрещення Духом Святим. Одного разу промовив Бог йому через сновидіння, щоб повертався додому і там був благовісником. Послухався Степан Господнього голосу, залишив роботу, хорощі умови життя. Знову довелося одягнути свиту, взутися в постолі, пережити кепкування від братів за те, що ночами молився, взутися в постолі, пережити кепкування від братів за те, що ночами молився. Але згодом брати навернулися самі в «нову віру». Стали приходити люди, щоб послухати їхні богослужіння.

Через рік в хаті Ярмолюка стало збиратися біля сотні віруючих. Вирішили рукопокласти брата на пасторське служіння. Коли вони, поклавши на нього руки, молилися, зійшла дуже велика сила. Аж сусіди, побачивши вогонь над хатою Степана, прибігли з відрами гасити пожежу. Новина про чудовогонь облетіла всю округу. Долетіла вона і до Головіїв в Гуту. Не зміг дочекатися Іван неділі, вже в п'ятницю направився в Добре. Через короткий час навернувся товариш Івана Сергій Луцук.

ЮВІЛЕЙ

Весною 1925 року вирішили зробити в Гуті євангелізацію. В саду Головія поставили стіл під грушею, стали співати, почали підходити люди. Тим часом хтось поспішив до церкви, щоб повідомити «батьошк», що в саду в Іванка зібралися штунди і співають. Не скинувши ще риз після служби, він з прихожанами кинувся розганяти євангелістів. Степан Ярмолюк саме проповідував про те, що кожному потрібно народитися згори. Прочитавши з третього розділу Євангелію від Івана (3:3-6), попросив священика пояснити, що таке народження згори. Той цього зробити не зміг, тільки сказав: «Якщо оте, що тут діється від Бога, то воно стоятиме, а якщо від людей — то розпадеться». Священик розвернувся і пішов, а от дехто з тих, що прийшли з ним розганяти, увірували. Після цієї євангелізації в Гуті стало більше десяти віруючих. Ще через кілька років число зросло до тридцяти, не рахуючи дітей і підлітків. Стали проводити зібран-

ня в Гуті, бо до Оріхового, де на той час проводилися служіння, багатьом було далеко добиратися.

Після рукопокладення Сергія Луцика на дияконське служіння гутянська церква почала самостійне існування, хоч хрещення, вінчання і молитви за новонароджених ще проходили в Оріхово.

В 1938 році віруючі вирішили побудувати в Гуті дім молитви, але ця робота зупинилася восени 1939 року через німецько-польську війну. Західна Україна була приєднана до Радянської, де всяка релігійна діяльність була заборонена. Планований дім молитви забрали під медпункт.

Вже в 1944 році Сергій Луцук був вивезений з сім'єю до Німеччини. Старших братів, які були задіяні в служінні, радянська влада заслала до Сухобезводної. На пресвітерське служіння було рукопокладено молодого брата Петра Головія. У 1951 пастором було обрано Андрія Луцика. В 1958 році в церкві почалося велике пробудження. Це не сподобалося владі. Приїхало обласне керівництво і поставило вірян перед вибором: або міняєте служителя, або закриваємо церкву. На служіння поста-

вили Миколу Свіржевського. Владі й надалі не подобалися щоденні зібрання та гучні молитви. Восени 1959 року дім молитви закрили.

Стали збиратися по хатах. Не могли провести навіть спомин смерті Ісуса Христа. Потепління настало, але аж восени 1968 року. Дозволили вільно збиратися. Довго довелося Миколі Свіржевському оббивати владні пороги, щоб громаду зареєстрували. Згодом Арсен Головій з Божою допомогою вибив ділянку під забудову. Побудували хатину, яка довгий час служила залом для служінь. Сьогодні тут красується гарний дім молитви, посвячення якого відбулося 19 серпня 1991 року. З 1995 пастором служив Іван Луцук. Дияконами — Свіржевський Володимир та його син Валерій.

Тепер церква налічує 160 членів. Є гарний молодіжний хор, недільна школа. Служіння пресвітера виконує Петро Мазурик. І головне — церква зростає. Кожного року молоді люди входять в заповіт Господа. Отже, зерно, сіяне святыми багато років тому, часто зі сльозами і переживаннями, рясно проросло Божими благословеннями...

ЗУСТРІЧ МОЛОДІЖНИХ КЕРІВНИКІВ

19-20 вересня в таборі «Прикордонник», що поблизу м. Нововолинська, відбулася конференція керівників молоді Волинського об'єднання ХВЕ. У ній брали участь близько 70 керівників молоді з різних куточків нашої області.

Першого дня конференції було проведено семінари на актуальні теми з метою духовного оснащення керівників молоді для більш ефективного служіння. Зокрема перший заступник єпископа Волинського об'єднання ХВЕ Василь Паламарчук розкрив у своїй темі проблеми сучасної молоді та яким повинен бути керівник молоді. Завідувач відділу євангелізації Ігор Скоць зосередив увагу на важливості особистого євангелізму і на тому, як ефективніше використовувати потенціал молоді в євангелізації. Ігор Панфілов, який відповідає за молодіжне служіння в області, розповів, як мотивувати й заохочувати молодь до праці.

На вечірнє спілкування приїхала молодь із м. Нововолинська. Були спільні молитви і спів. Пастор церкви Жовтневе Володимир Вронський дав настанови молоді, а також разом із заступником єпископа Волинського об'єднання ХВЕ Володимиром Грицаком відповідав на питання молоді. На закінчення цього вечора Володимир Грицак звернувся до присутніх із напутнім словом. Після молитви за потреби і благословення молодь ще довго спілкувалася та ділилася досвідом праці за чашкою чаю.

Наступний день розпочався зі спільної молитви подяки й прохання за благословення конференції, а також за добробут в Україні.

Після сніданку розпочалася робоча частина конференції, на якій було проаналізовано працю молоді в області, зокрема в кожному регіоні. Молодіжні керівники церков мали змогу ближче познайомитись один з

одним і поділитись досвідом праці.

Після цього пастор церкви з міста Володимира-Волинського Павло Лаць у своєму виступі зосередив увагу на важливості правильних взаємовідносин між служителем різних рівнів у церкві, які мають будуватися на любові та повазі.

Перед закінченням конференції було сплановано працю молоді на майбутнє. Зокрема на 20-22 листопада 2014 року заплановано триденний молодіжний піст із загальними молитвами кожного вечора в церквах області. Мета: освячення молоді, духовне пробудження та проявлення дарів Святого Духа в церквах. А 29 листопада 2014 року відбудеться обласна молодіжна конференція у м. Луцьку в Церкві Христа Спасителя, що на вулиці Вороніхіна, 14а.

Ігор ПАНФІЛОВ,
завідувач відділу молоді
Волинського об'єднання

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЕ ВОЛИНИ

✓ **30 серпня** в церкві «Ковчег» м. Ковеля відбулося засідання обласної пресвітерської ради, на якому було проаналізовано роботу церков об'єднання за літній період, а також обговорено перспективний план праці. Особливу увагу було звернено на організацію та проведення навчання для пресвітерів, диригентів, євангелістів, молоді.

✓ **14 вересня** в Церкві Христа Спасителя м. Луцька відбулося членське зібрання, на якому братів Скоця Ігоря Зіновійовича, Москвича Анатолія Уляновича та Мельничука Євгенія Тихоновича обрано пресвітерами церкви. Зібрання провів єпископ Волинського об'єднання церков ХВЕ М. І. Близнюк.

✓ **20 вересня** в приміщенні Церкви Христа Спасителя м. Луцька розпочалося навчання 68-ми диригентів у регентській школі при Волинському об'єднанні церков ХВЕП. Молитву благословення звершили заступник єпископа Волинського об'єднання церков ХВЕ В.І. Паламарчук, пресвітер Церкви Святої Трійці П. А. Рибак, пресвітер церкви с. Піддубці О. І. Величко.

ІНТЕРВ'Ю ЗІ СЛУЖИТЕЛЕМ

ЄПИСКОП АНАТОЛІЙ БЕЗКРОВНИЙ: «БУЛИ ДНІ, КОЛИ ПРИЙМАЛИ ДО 400 ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ»

Увага всієї країни, зокрема й церкви, останнім часом прикована до Південного Сходу України. Але одна справа — судити про ситуацію з новин у ЗМІ, а зовсім інша — бути очевидцем подій. Про те, як живуть зараз євангельські церкви в Донецькій та Луганській областях, які незгоди їм довелося знести на окупованих територіях, а також про настрої та працю, яку звершують церкви, наша розмова з єпископом Донецького обласного об'єднання ЦХВЕУ Анатолієм Безкровним:

— Анатолію Івановичу, як відреагувала церква у східних областях на події останніх місяців, і які настрої?

— В основному негативно: більшість віруючих на боці України, а не ДНР чи ЛНР. Але є й проросійські налаштовані. Деякі навіть церкву залишили, звинувачуючи пасторів у тому, що вони займаються політикою, тоді як ті просто моляться за мир в Україні, її цілісність. А це не політика, це виконання Божого Слова. Найімовірніше, саме тому влада ДНР почала свою діяльність зі знущання та вбивства віруючих людей. В багатьох містах

служителі пережили утиски, гоніння, захоплення молитовних будинків.

— Де найбільше церкви постраждали?

— Забрали молитовний дім в Донецьку — церква «Слово Життя». І в Макіївці в однойменній церкві, а пастора та бухгалтера заарештували (слава Богу, потім відпустили). Про трагедію в Слов'янську, де вбили наших братів, багато хто чув. Також постраждала харизматична церква «Рема», де пастор Володимир Горбачов. В Горлівці забрали молитовний будинок «Церкви Христової» (баптисти). В інших містах постраждали євангельські віруючі — в

Шахтарську, в Торезі, де дуже побили пастора. Йому близько 60 років, а його били прикладами. Забрали все цінне з молитовного будинку та його власного дому, повантажили награвоване в його ж автомобіль і поїхали.

— А особисто у вас виникали проблеми з так званими ДНРівцями?

— Моє місто, Красноармійськ, розташоване на українській території, а в окуповані райони Донецької області я вже кілька місяців не їзджу. Думаю, там я в чорних списках. Раніше стикався з ними, коли проїжджав блокпости. Дуже неприємні спогади. Українські воєнки також озброєні, але значно привітніші, доброзичливіші, хоча війна є війна і кожен автомобіль підозрою. ДНРівці часто поводяться просто неадекватно. Дуже часто автомат наставляють, знімають із затвору і притому без причин. Я ж не озброєний, спинаюся... Виявляється, йому щось «не сподобалося».

— Звідки ви дізналися, що потрапили в чорний список?

— Справа в тому, що серед терористів багато відступників. Вони всіх пасторів знають, і знають нашу позицію. Ще тоді, коли я вільно їздив по всій області, один з відступників заявив: «Це ворог ДНР, якого треба повісити». Я спілкувався з декотрими з них. Те, що відступники опинилися там зі зброєю в руках — результат дії духу бунту.

— Ви їздили на окуповані території з гуманітарною допомогою?

— Тоді ще не було гуманітарної катастрофи, їздив як зазвичай, займаю-

чись церковними справами. Це тепер потрібна допомога. Але бажано, щоб не хтось туди їхав, а щоб звідти виїжджали місцеві брати, тоді вони можуть додому повертатися й перевозити продукти. Зараз ми багато продовольства

інцидентів тепер намагаємося селити тільки віруючих. Але багато невіруючих людей тепер кажуть, що збираються ходити в церкву. Тут спрацювало й ще одне. Церква, яка не з нашого регіону, особливо з Захід-

туди передаємо, у всі міста, крім Горлівки. Горлівка дуже закрита, навіть зі зв'язком є перебої, але все одно ми зв'язуємося з братами.

— Чи можете поділитися свідченнями про те, як Бог рятував людей від сваволі сепаратистів?

— У Слов'янську я розмовляв з пастором Олександром Павенком, двоє синів якого убили ДНРівці та двоє дияконів церкви. Їх забрали зразу ж після богослужіння на Трійцю... А потім обстріляли територію їхнього меблевого цеху, простеживши, коли пастор туди заїде. Сина, який був з ним (третього), поранило осколком. Він свідчить: «Не інакше, як сам Бог закрив нас під час того обстрілу. Поряд вибухали міни, пробивало метал завтовшки 10 мм, а ми всі лишилися живі».

Я знаю ще одного пастора, який їхав на мікроавтобусі й потрапив під обстріл. Навіть дверцята з боку водія осколком пробив, а його самого Бог зберіг. Таких свідчень багато є.

— Що викликали ці події в Церкві Божій на сході України?

— Чесно кажучи, я спочатку чекав, що люди масово підуть в церкву і почнуть каятися. Дуже здивувало, що цього не відбулося. Навпаки, спочатку зовсім мало людей приходило на служіння. Чого не скажеш тепер: останні два місяці практично на кожному богослужінні люди каються. Серед них багато переселенців, яким ми допомогли.

Взагалі, ми зустрічаємо, розселяємо, даємо медикаменти, одяг і т. ін. дуже багатьом переселенцям. Були дні, коли приймали до 400 людей. Когось відправляли далі, а комусь нікуди було їхати, і ми залишали їх у себе. Так понад 200 людей розселили по орендованих гуртожитках та сім'ях християн. У молитовні будинки після декількох

ної України. У нас же триває ідеологічна війна, в якій, я вважаю, схід уже програв. Ми даємо людям консервацію, макарони, крупи, а вони запитують: «Де ви все це берете?» Ми відповідаємо: «Бандерівці» нам допомагають...» Насправді, я побачив прояв єдності тіла Христового. Бо практично всі області не залишилися байдужими: привозять продукти, речі, передають гроші. Дуже постарався в цьому плані єпископ Володимир Дмитрович Бричка. Він першопроходець був у цьому. Велика подяка братам зі Львівської, Рівненської, Тернопільської... з усіх областей. У тому, як відреагувала Церква, справді велике благословення.

Буквально декілька днів тому мені зателефонували з місцевої держадміністрації, з відділу праці та соціального захисту (ми досить тісно з ними співпрацюємо) з проханням: «Скажіть, на яку суму ви надали допомогу переселенцям?» Ми підрахували — і вийшло близько мільйона гривень, і це тільки те, що пройшло через нашу церкву. От уже справді: «Нічого не маємо, але всім володіємо, ми вбогі, але багатьох збагачуємо».

— А скільки у вас в церкві людей?

— Церква невелика, близько 170 членів, але волонтерів дуже багато. Люди допомагають, служать своїм транспортом. Що ж до нашого Красноармійського району, то ми цією роботою займаємося разом з церквами міст, що розташовані неподалік. А щодо районів біля Слов'янська та Краматорська, то туди на допомогу місцевим віруючим приїжджають команди з Західної України, які навіть відбудували зруйновані будинки. Це дуже серйозна допомога. Подяка їм і нашому Богові!

www.chve.org.ua

ТЯЖКІ ЧАСИ

Тепер у нашому краї тяжкі часи! Йдуть бої за визволення Луганської області. Влітку ми виїжджали з міста, бо навколо була війна. У серпні повернулися в напівпорожнє місто. На вулицях — ні людей, ні машин, магазини теж були напівпорожніми. З нами їздив брат, який жив у сусідньому Лисичанську, його місто дуже сильно обстріляли. Багато житлових будинків зруйновано, одна багатоповерхівка горіла з першого по дев'ятий поверх. Ми з цим братом об'їхали його місто, дізналися, скільки віруючих залишилося, кому потрібна допомога.

Почала надходити гуманітарна допомога із Західної та Центральної України! Щиро дякуємо всім, хто допоміг і допомагає нам! Ми спершу розвезли допомогу тим біженцям, які гостро її потребували — у м. Лисичанськ, м. Кременна та навколишні звільнені міста.

У серпні в наше місто прибуло дуже багато біженців із Донецької області, Луганська, Лисичанська — близько 600 дітей та 2000 дорослих. Ці люди залишилися зовсім без нічого, деякі й без даху над головою. Їхали без речей і засобів до існування. Коли в Лисичанську йшли бої, жителям надали коридор для евакуації на дві години, люди бігли до автобусів у чому були, а ті, хто не встиг, перепливали річку Сіверський Донець в бік Северодонецька. Діти були в одних памперсах. Є й такий випадок, коли чоловік із вагітною дружиною, рятуючись із м. Лутугине, проїхав 200 км на велосипеді.

На сьогодні лінія фронту проходить за 40 км від нашого міста. В місті дуже часто чути вибухи, автоматні черги. Ми молимося, щоб Гос-

ВІСТІ З ГАРЯЧИХ ТОЧОК

подь явив нам Свою милість, послав мир в наш край.

Микола Наумов, Северодонецьк, Луганщина.

ДОПОМОГА ПЕРЕСЕЛЕНЦЯМ

Ми продовжуємо трудитися в Северодонецьку, хоча з червня по серпень перебували на Волині через військові дії. Перебуваючи на Волині, теж не сиділи, склавши руки. У цей період багато хто переселявся зі сходу України або із зони АТО, і Бог дозволив брати участь у допомозі таким людям.

Ми постійно тримали зв'язок із Северодонецьком. Більшість членів церкви виїхали на той період, але 10 осіб залишилися, я постійно з ними був на зв'язку.

Повернувшись на Луганщину, продовжили проповідувати Євангелію через соціальну роботу. Нашою командою було роздано більше 40 тонн продуктів. Крім переселенців, продукти харчування завозили солдатам. Разом з продуктивними наборами даємо людям Нові Заповіді і розповідаємо про Божу любов, про спасіння, запрошуємо на служіння.

На цей час через непросту ситуацію в Северодонецьку і Лисичанську моя сім'я перебуває на Волині. Я ж частково — на Луганщині, частково — на Волині та в інших регіонах України, шукаючи й доставляючи допомогу нужденним на Луганщині. Сердечно дякуємо Богові за всіх, хто підтримує нас і наше служіння фінансово й молитовно.

Олександр Білогородський, Северодонецьк, Луганщина.

ВІЙНА — ЦЕ РЕАЛІЇ

Як грім серед ясного неба, почалася війна. І це не гучні слова, це реальність нашого життя. По місту їздять танки, стріляють з гармат і установок «ГРАД». Люди гинуть на очах, у тому числі й діти. Багато братів і сестер, а також жителів нашого міста покинули територію, де цілодобово вибухають снаряди й авіабомби. Жити там було просто нестерпно. Діти плачуть, старі теж. Що робити і як діяти в такій ситуації, просто ніхто не знає. Наша помісна церква проповідувала Євангелію до останнього, аж поки не стали падати снаряди й вибухати біля нашого будинку та будинку молитви. Піклувалися про людей і підбаворювали їх до останнього. На території міста Луганська, де ми виконуємо служіння, немає світла й води. Але в цей час люди готові слухати Євангелію й приймати Христа у своє серце.

Бог благословив нас цього року потрапити на конференцію місіонерів, на Західну Україну. На зворотному шляху нас не пустили в рідне місто. І ми поїхали в Северодонецьк. На сьогодні працюємо там. Допомагаємо людям, які залишилися без засобів для існування й без даху над головою. А таких людей у цій місцевості дуже багато. Я й сам переживаю подібні проблеми... Квартира, у якій ми живемо, залишилася без вікон у результаті авіабомбардування. А там наші речі й усе, що нажито. Це дуже страшно. Але всього не передати... Слава Господу, що ми живі — і можемо трудитися на ниві Божій.

Павло і Алла Марченки, Луганськ.

МІСІОНЕРСЬКІ БУДНІ

СПАСЕННИЙ ДІДУСЬ

Ми, як і раніше, живемо в Джанкої, виконуємо місіонерське служіння. Трудимося в будинку-інтернаті для стареньких, проповідуємо Євангелію, свідчимо про Христа. Іноді Бог веде так, що одні брати співають і проповідують на вулиці, біля будинку, а я, та ще кілька братів ходимо по палатах і невимушено спілкуємося з людьми. Недавно один чоловік, він не може говорити й вставати, виявив бажання покаятися, підняв руку – і ми разом з ним молилися. Він в думках звертався до Бога. Я побачив, що сльози течуть, він дуже радів, посвітлішало обличчя. Я запитав: «Ви відчуваєте, що ви прощені?» Він кивнув головою, що так. Коли ми приїжджаємо, я беру Біблію і читаю йому, пояснюю Писання, тому що він не може навіть читати.

Незважаючи на різні обставини в країні, ми залишаємося на місці, будемо виконувати те, до чого покликав нас Господь.

Володимир та Ірина Ващуки, Джанкой, Крим.

МОЛИТВИ В ПОЇЗДІ

Дякую Богові за те, що Він дозволив жити й служити Йому в Севастополі. У нас мир і спокій; молимося за регіони України, де йде війна. Тепер у Севастополі багато людей, які приїхали з південного сходу України перечекають воєнні події. Багато моїх родичів також тут.

У червні в нас відбулося водне хрещення Альона, їй 15 років. Це була радісна подія для всієї церкви, особливо для її родини (батьки Альони віруючі).

З 23 по 25 липня відбулася конференція місії «Голос надії». У поїзді по дорозі на конференцію відбулося кілька цікавих зустрічей. Чоловік, у якого було місце поруч з моїм, відразу почав зі мною розмову. Дізнавшись, що я євангельська християнка, висловив негативне ставлення до сект. Незважаючи на це, ми ще довго розмовляли про Бога, про праведність і справжню живу віру. Під кінець розмови до нас підсіла жінка, яка не брала участі в бесіді, але уважно слухала. А наступного ранку зателефонувала моя мама з проханням молитися за них, адже того дня в Донецьку почалося бомбардування. Прямо в поїзді ми стали молитися. Після молитви жінка, що їхала разом з нами, звернулася до нас із питанням: «Бачу, що ви віруючі, а от скажіть, чи у кожної людини є ангел?» Так, починаючи від ангелів, ми благовістили їй про Бога і про те, що єдина достовірна істина міститься в Біблії.

Тетяна Курна, Севастополь, Крим.

ЗУСТРІЧ У ПАРКУ

Дякуючи Господу, на сьогодні маю можливість трудитися в Каневі й допомагати друзям у Золотоноші.

Якось, проходячи через парк, зустрівся з жінкою, яку звали Люба. Господь приготував її серце до спілкування. Я був дуже приємно вражений, що вона читає Біблію. Я говорив, використовуючи місця Писання, і роблячи паузи, давав можливість їй закінчити вірш з Біблії. Вона розповіла, що в неї дочка одержима і тому молиться за неї до всіх святих. Я пояснив, що про це каже Біблія. Наша розмова тривала близько чотирьох годин, це мало б нас обох втомити, але ми навіть не помітили, як пролетів час. На прощання Люба просила, щоб за них з дочкою молилися. Вона зрозуміла, що молитися потрібно тільки до Господа, а не шукати допомоги у святих чи діви Марії.

Звіщаючи Слово Господнє в лікарні, зустріли жінку з села Яблунева. Після короткої розмови виявилось, що в неї є бажання читати Євангелію і дізнаватися про Господа більше. Вона визнала себе грішною і попросила допомоги в Господа. Ми обмінялися телефонами, і вона запросила нас в гості для подальшого вивчення Біблії. Також у лікарні, в інфекційному відділенні, зустрів хлопця Сергія, який отруївся їжею. Він теж виявив бажання, щоб йому принесли Новий Завіт. У молитві покаяння Сергій просив Господа за зцілення душі. Спілкуючись з людьми, стараємося обмінятися номерами телефонів. Якщо хтось виявляє бажання, продовжуємо спілкування.

Ігор Гаргара, Канів, Черкащина.

ЗА ПИСАННЯМ

Ми вже протягом 8 років відповідальні за обласний дитячий табір. Цього року теж з Божою допомогою служили дітям.

Хотілося б розповісти про покаяння підлітків. Багато хто з них ще протягом півгодини після покаяння не переставали зі сльозами на очах сповідатися наставникам. Одна дівчинка відразу зателефонувала батькам, щоб поділитися радістю (це розповіла її мама). Хлопчик дзвонив своїй мамі, кажучи, що він дізнався про Ісуса, навчився молитися. «Тобі, мамо, обов'язково потрібно дізнатися, хто такий Ісус!» — казав він. Настільки просто й відкрито діти моляться Ісусу! Щирості в них можна тільки повчитися.

Цього року в таборі було 109 дітей. 13 із них — переселенці з Донбасу. Перед тим, як потрапити в табір, діти з батьками кілька тижнів просиділи в підвалах, ховаючись від бомбардування. Привезли їх брудних, без змінного одягу. Діти різного віку, від трьох до половиною до п'ятнадцяти років. У нас зав'язалися хороші стосунки, і вже після табору 15-річний хлопець приходив на недільне служіння. Ми звернули увагу, що ці діти (переселенці) на добавку в ідальні просили тільки «хлібчика», без сліз на це не можна було дивитися. Коли наші діти на добавку просять котлету, то ці діти — «хлібчика». Також ми не одноразово зустрічалися з батьками цих дітей (і продовжуємо з ними спілкуватися). У розмовах ми зрозуміли, що їхні чоловіки стоять на блокпостах проти української армії, а ми тут служимо їхнім дітям і дружинам. Згідно з Писанням.

Табір ми проводили в Глухівському районі, це прикордонна зона. До міста Козино (Росія), де стоїть батальйон російських військ, близько сім кілометрів. І тому багато батьків просто не пустили дітей до табору. Ми й самі обладнали в підвалі бомбосховище, приготувавши теплі речі та продукти на деякий час. Але подяка Господу за Його захист.

Микола та Наталія Могилевські, Баничі, Сумщина.

ДУХОВНИЙ ГОЛОД В РОССИИ

УРОКИ МИНУЛОГО

Запропоновану вашій увазі статтю передруковано з журналу «Християнський вестник» за листопад-грудень 1942 року. «Християнський вестник» — це щомісячне видання «Союза Божьих Собраний Пятидесятников в Южной Америке», редактором якого був Іван Зуб-Золотарьов — відомий на Волині у 1930-их роках п'ятидесятницький проповідник-місіонер, що в 1938 році емігрував в Аргентину.

Чому саме на цю статтю вправ наш вибір? Події, про які в ній йдеться, дуже нагадують теперішні на сході України. Війна, полонені. А де війна, там жах смерті та болючий пошук Бога, який єдиний може дати та зберегти життя у повному значенні цього слова. Хто приведе їх до Господа? Хто нагодує їх божественним хлібом? Як тоді, так і нині є сміливі Божі обранці, які разом з гуманітарною везуть голодним людям Божу їжу — Слово Господа і слово про Господа.

Что в России великий духовный голод, об этом были отдельные сведения, но не было доказательства. Пять лет тому назад мне было поручено поехать в Европу и распространить там тысячи Библий и десятки тысяч Новых Заветов. С помощью братства в Бессарабии, Чехословакии, Польше и Литве, а позднее и в Латвии было распространено 4000 Библий и 45000 Новых Заветов, все вдоль советской границы. Через год после этого советские войска забрала Бессарабию и Польшу. От братьев есть сведения, что когда красные солдаты были свободны от службы, они ходили по хатам и спра-

благоговения к Слово Божию и встали только по окончании собрания. Слова о любви Божией лились из уст говорящего в души, алчущие и жаждущие правды. Вскоре появились платочки, а другие просто рукавами или ладонями утирали слезы, которые обильно катились вниз по их щекам. Действие Духа Святого было совершенное.

Когда кончилась проповедь, брат сделал воззвание. Зная, что слушающие его внимают Евангелию впервые в жизни, он объяснил основательно, что значит обратиться ко Христу и принять Его не только как своего Спасителя, но и как Господа,

тую книгу, с радостью прижал ее к своей груди и ликует, что имеет такое великое сокровище. Но кругом него стояли солдаты, не получившие ничего. Их голодный взгляд был так тяжел, что получивший книгу Божию не выдержал: оторвал обложки, разделил осторожно на части и роздал: одному Матвея, другому Марка, третьему Луки, потом Иоанна и т. д. всю книгу.

Позднее оказалось, что не получившие ничего не могли дольше терпеть духовный голод, который увеличился после слушания той проповеди. Оказалось, некоторые решили поститься, пока не наберут достаточно пищи, чтобы искусить кого-нибудь, кто имеет Слово Божие и кто согласился бы обменять часть Св. Писания на хлеб. Можно себе представить, что означает такой пост. Ведь это пленные враги и кормят их так, чтобы только с голоду не умерли. Оказалось, что некоторые солдаты, имеющие часть Нового Завета, не вытерпели и разделили их на листки и роздали эти листки товарищам. Один солдат, получив свой листок, набожно перекрестился, поцеловал листок, а потом только начал читать.

шивали, нет ли у кого книги, которая обо всем говорит, даже указывает, как попасть на небо после смерти. Конечно, святая книга была с радостью дана им, и ими потом отнесена во внутренние города и села всей России. Там это действительно оказалось драгоценностью...

Работа среди военнопленных

Когда открылась русско-немецкая война, обе стороны забирали солдат в плен. Бр. Г. вместе с другими братьями начал просить разрешение устраивать среди них духовные собрания. Сначала ему было отказано...

Братья настаивали и, наконец, получили разрешение на одно собрание, чтобы видеть, что получится.

На открытом месте собралось около 1000 солдат. Бр. Г. стал на платформе, поверх колодца. Зная, что эта молодежь родилась или воспитывалась под влиянием безбожия, он в начале предложил, что все, кто не желает слушать о религии, могут уйти. Оказалось, что ушло меньше 20 человек.

Когда началась проповедь, некоторые солдаты стали на колени из

которого нужно слушаться и за которым нужно следовать до смерти, несмотря ни на что. После такого острого призыва брат предложил, чтобы все, кто отдается Господу и хочет следовать за Ним, подняли в знак этого свои руки. Почти вся толпа с благоговением подняла свои руки. Собрание было превращено в молитву. И какая это была молитва! Брат пишет: «Теперь уже и проповедник начал плакать, слишком уж переживание было сверх ожидания».

По окончании молитвы брат предложил, что у него есть несколько песенников. Сразу из рядов выскочило около десятка солдат, даже не ожидая разрешения. Оказалось, это все были верующие братья. Они хотели иметь песенники, чтобы продолжать собрания в лагерьях.

Затем в письме следует описание, которое меня тронуло до глубины души. У брата было всего несколько Новых Заветов. Что это для этого множества? Не зная, что делать, он дал один здесь, другой там и т. д. Смотрел, что будет дальше. Один солдат получил свя-

Дверь немного открылась

Слава Богу, Он нашел способ, как послужить этим голодным душам. С радостью рассказал бы все, как Господь открыл путь, но на днях получена просьба из Швейцарии от комитета, чрез который ведется все дело, не разглашать всего, чтобы не повредить работе.

Наши братья в Польше теперь уже в стороне, так как с ними нельзя даже переписываться. Все же дело идет вперед. После многих хлопот и молитв получено, наконец, разрешение напечатать и раздать среди военнопленных 30000 Новых Заветов. Аллилуйя! Это было несколько месяцев тому назад. Средства были собраны, книги напечатаны и уже розданы. Господь творит чрез них что-то необычайное, от чего звенит не только в ушах, но и в сердце. Последняя телеграмма из Швейцарии сообщает, что в одном лагере в центральной Европе было собрание, на котором присутствовало 600 военнопленных, и из них большинство принимало участие в преломлении хлеба. Это уже настоящее пробуждение.

МІСІЯ В УМОВАХ ВІЙНИ

ЗІ ЩОДЕННИКА МІСІОНЕРА

11.09

Ситуація критична

Друзі, у нашому місті в багатьох ситуація критична, особливо у пенсіонерів. Деякі зі сльозами брали у нас хліб. Сьогодні роздали більше 100 буханок хліба, овочі і християнську літературу. Найбільше мене зворушили слова однієї жінки: «Можете дати мені хоча б кілька картоплин для супу?» Сьогодні мені розповіли, що одна бабуся померла від голоду.

Ці діти нещодавно ховалися по підвалах, а тепер веселяться

Сильні бойові дії відбувалися біля селища Харківське Свердловського району зовсім недавно. Люди з жахом тікали в підвали, ховалися. У липні, коли їхав з евангелізації з цього селища, по милості Божій снаряди не зачепили мою машину, розірвалися трохи далі. Сьогодні, слава Богу, спокійно. Ми приїхали з батутом, іграми. Більше 100 дітей та дорослих ласували солодкою ватою. «Відрода після стресів» — так можна назвати цей захід для багатьох. Слава Богу і спасибі команді і щедрим людям.

третій місяць не платять пенсій), християнську літературу, говоримо про Бога. І тут з вікна нас почали посилати... і робити «компліменти» (дуже конкретні). Раніше я б міг засмутитися, тепер — ні.

Багато пенсіонерів голодують. Хлібу були дуже раді. Вдячні люди так надихають! Це треба відчувати. Люди дякували нам і всім, хто має відношення до цієї благодійної акції.

годійність, я вирішив поїхати до Харкова, щоб зняти гроші з картки для добрих справ (адже у нас банки, банкомати не працюють). Також мені треба було посадити хлопця на поїзд до Києва на реабілітацію і вирішити ряд інших питань. Доїхавши із Свердловська до с. Фасцівки, що перед Дебальцевим, зупинився. Далі не пустили, сказали чекати. Через дві години почали стріляти з важкої артилерії. Один із снарядів розірвався недалеко від нас. Я відчув сильне напруження в вухах від звуку. Хлопець, що був зі мною, перебував на мосту через залізницю. Він, нахиливши голову, втік до машини. Ми від'їхали далі, щоб передчасно в Царство Небесне не потрапити. Пізніше вирішили продовжити шлях через Червоний Луч, Макіївку, Донецьк. В цей день ми проїхали двадцять блок постів, на яких роздавали Нові Заповіти і газети «Христос есть ответ». О 4 ранку прибули до Харкова. Бог був з нами і зберіг у дорозі. Спасибі всім, хто молиться за служителів на Донбасі. Там, дійсно, місцями відбуваються страшні речі. Але ми віримо...

Тарас Сень

ною підтримкою. Іноді люди з інших міст приїжджають до нас у церкву, щоб помолитися за звільнення від злих духів, депресій, проклять та ін. І все це завдяки тому, що колись премудрий Божий Дух на молитву: «Що я можу зробити для Тебе, Боже?» відповів мені, давши одкровення про газету.

Війна тимчасово зупинила видання, але віримо, що все налагодиться.

20.09

Благодійний обід

Наш реабілітаційний центр ми почали використовувати і для благодійних обідів. Нуждених дуже багато, на жаль, всіх не нагодуюш. На-

скільки вистачає сил і засобів, настільки стараємося допомогти. Брати смачно готують, я особисто пробував, досі пам'ятаю смак. А для бідних і голодних людей — це взагалі милість Божа. І слава Ісусу, Він теж голодних годував. Дві жінки сьогодні сказали, що ніколи не бачили, щоб хто-небудь просто так давав щось людям.

Крім тілесного хліба, ми бажачим даємо і хліб духовний. Потрібно рятувати душі людей.

Спасибі всім, хто бере участь у цій справі молитвами і фінансами.

Напружувати людей — частина мого покликання

Хвороба не питає, вона приходить без запрошення. Добре тим, у кого є родичі. Сьогодні багато людей в лікарнях недоїдають, мають потребу в їжі. Бог спонукав мене допомагати хворим хлібом, продуктами і приготованою їжею. Люди дуже раді, задоволені і вдячні. Вони запам'ятають це надовго. Запам'ятають і слово Боже, яке проповідую їм, та й літературу почитають.

Все не встигаю робити сам. Але я напружую людей з церкви (Ісус теж спонукавав учнів). Деякі спершу ображаються, але потім дякують мені, що я їх направив в тому чи іншому служінні. І слава Богу.

12.09

Вперше за чотирнадцять років служіння

Вперше за 14 років служіння на Донбасі я бачив так багато тих, які потребують елементарного. Завдяки Богу і жертвним людям ми змогли сьогодні роздати хліб, овочі, газети та Нові Заповіти. В основному — пенсіонерам, їм найважче. Третій місяць немає пенсій. Розповідають про голодні смерті. Але є Бог і щедрі люди...

13.09

«Діти за літо, крім війни нічого не бачили»

Так сказав батько однієї дитини. Мене це зворушило. Сьогодні після роздачі хліба і овочів приїхали у квартал 50-річчя СРСР у Свердловську і провели спортмайданчик. Було багато дітей і дорослих. Батут, ігри та конкурси, солодка вата, призи — все безкоштовно, все з душею, все для дітей, які пережили жахи військових дій. Атмосфера неймовірна, багато емоцій, радості, подяки. Кожній дитині подарували християнський зошит і книжечку про Ісуса. Дорослим — Нові Заповіти і газети. Проводити захід допомагали брати і сестри з церкви та хлопці з реабілітаційного центру. Коли стемніло, співали пісні і свідчили про Божу любов.

14.09

Ми роздаємо хліб, а нас — матом

У кварталі Пролетаріату Донбасу роздаємо нужденним хліб (адже

16.09

Радість людині — благодійність її... Пр. 19:22

В неділю нас хотіли не пустити в зал, орендований нами для богослужіння. Таке трапилося вперше за багато років мого служіння. Але Бог допоміг вирішити всі питання. І багато людей вперше прийшли на служіння. Я мав честь проповідувати їм Євангелію. Багато з тих, які прийшли вперше, просили молитися за їхні родини, за їхні потреби. Кілька людей молилися молитвою покаяння. Потім ми роздавали хліб. Радість наповнювала наші серця.

19.09.

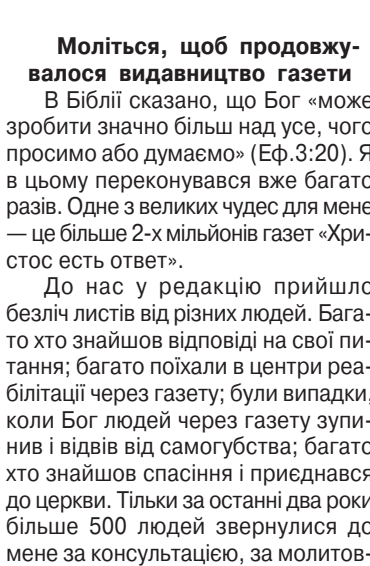
Влітку тут розривалися снаряди

В неділю ми відвідали селище Прохолодне, що біля Свердловська. Привезли дітям батут та ігри, солодку вату. Дорослим — хліб. Усім — слово Боже, пісні і чай з печивом. У липні проводили тут подібну програму під звуки вибухів снарядів. Тоді на кордоні (зовсім близько) велася сильні бої. Ми молилися, щоб Бог зберіг це селище від бомбувань. Багато сіл нашого району постраждали, а Прохолодне — ні.

Такі заходи — хороший спосіб моральної реабілітації після військових дій для дітей і для дорослих.

Двадцять блокпостів

Витративши всі кошти на бла-

Моліться, щоб продовжувався видавництво газети

В Біблії сказано, що Бог «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо» (Еф. 3:20). Я в цьому переконувався вже багато разів. Одне з великих чудес для мене — це більше 2-х мільйонів газет «Христос есть ответ».

До нас у редакцію прийшло безліч листів від різних людей. Багато хто знайшов відповіді на свої питання; багато поїхали в центри реабілітації через газету; були випадки, коли Бог людей через газету зупинив і відвів від самогубства; багато хто знайшов спасіння і приєднався до церкви. Тільки за останні два роки більше 500 людей звернулися до мене за консультацією, за молитов-

ЯКЩО БОГ ЗА НАС...

«Порівняно з нинішньою Україною, Кенія та Руанда – це літній відпочинок»

Євген возив у Слов'янськ продукти й медикаменти, а звідти вивозив жінок із дітьми та інвалідів. За неповний місяць свого служіння чоловік вивіз сотні людей. Бійці ДНР звинуватили Євгена в пособництві українській армії, відібрали машину, а самого взяли в полон. Своє звільнення з полону чоловік вважає чудом.

У свій час Євген брав участь у місіонерських поїздках до Африки. Тому роздавати хліб голодним і свідчити їм про Христа було для нього звичною справою. Побачивши потребу своїх земляків, він разом з іншими християнами з церкви «Добра звістка» заходився активно допомагати людям. «Завантажував машину продуктами, медикаментами — усім, що люди жертвували. Відвозив у Слов'янськ, а на зворотному шляху забирав людей, які хотіли виїхати», — розповідає він.

Гуманітарну допомогу спочатку відвозили в церкву, де місцеві віруючі розфасовували в пакунки і розвозили людям, які потребували: літнім, багатодітним, тим, що живуть у віддалених районах. Після того, як споруду церкви захопили бойовики, склад влаштували в домі пастора.

Крім гуманітарної допомоги, чоловік вивозив людей із гарячих точок. Він розповідає, що спочатку вивозили організовано по 100-150 людей. Потім почали вивозити людей окремо. «Забирали лежачих, інвалідів, сім'ї з немовлятами — усіх, хто не мав можливості пройти кілька кілометрів до місця збору».

«3 червня був дуже напружений день. Вивезли близько 150 людей. — задує Євген. — Після цього поїхали забирати лежачих. Було завдання проїхати дуже проблемне село Андріївку біля підніжжя гори Карачун. Село було нейтральною територією, але постійно підпадало під обстріл. Звідти треба було вивезти сім'ю з чотирма дітьми. У цей день блокпости сепаратистів проїжджав не менше 10 разів. В останній раз мене зупинили перевірити документи й попросили затриматися. Потім у супроводі військових, погрожуючи зброєю, відправили на один із блокпостів, де повідомили, що моя машина перебуває в розшуку. Це звучало дивно, тому що я їздив багато разів — і вони добре мене знали в обличчя, і мою машину також знали. Оскільки в мене була карта Слов'янська в ірад, бо я не місцевий і по ній орієнтувався, мене звинуватили, що я коригувальник української армії.

Коли ж у машині знайшли Біблію, почали кричати, що я баптист і таких треба розстрілювати. А коли вже побачили «рибку» (християнський символ), то стали вигукувати, що я харизмат, що ще гірше, і таких навіть не розстрілювати, а різати треба».

У Євгена відібрали машину, а самого його відвезли в міський відділок міліції, де передали охороні. У двомісній камері разом з ним ще перебувало семеро людей. Там він зустрів ще декількох віруючих з аналогічними звинуваченнями. В ув'язненні чоловік провів дві доби. А про своє звільнення він розповідає як про Боже чудо.

«Коли терористи втекли зі Слов'янська, для мене це було чудом і свідченням Божого захисту й охорони. Можете собі уявити: друга година ночі, електрики немає. Відчиняються двері камери. Заходить якийсь чоловік з ліхтариком (взагалі незрозуміло, звідки він взявся) і каже: «Втікайте, охорони немає». Я не можу собі уявити, щоб якийсь прохожий о другій годині ночі, знаючи, що в місті «комендантська година», просто проходив мимо. Якби його вліпили, то його б чекало 30 днів штрафбату. І ось він заходить у другий за значенням й охороною об'єкт після СБУ, переконують, що немає охорони, — і починає відчиняти камери. Це нереально. Цей випадок мені нагадав випадок з життя апостола Петра, коли ангел серед ночі вивів його з темниці...»

Євген стверджує, що вони не знали, що бойовики пішли. Думали, що це, можливо, провокація. Та все ж заручники зламали сейф і забрали свої документи та мобільні телефони. «Нас було близько 20 людей. Більшість — бійці ДНР, затримані за правопорушення. Ми з собою взяли двох людей з ув'язнених з сусіднього села, показали їм, як оминати блокпости, й далі попрямували удвох з товаришем. Ми не знали, що наші вороги вже пішли. Через усе місто виходили в бік блокпосту української армії на Комбікормовому, це десь 10-12 км. Зрештою, добралися до дому одного знайомого, де заночували. Зі сходом сонця вирушили далі до блокпосту. Чекали снайперських вистрелів і мінних полів. На мені була біла майка з червоним хрестом. Ми ще жартували, що це чудова мішень для снайпера. А десь далеко було чути звуки бою, розривалися снаряди. Взагалі-то, гострі відчуття.

Після звільнення Євген з другом поїхали в Ізюм, а потім Северодонецьк. Взяти дві інші машини й знову повернулися в Слов'янськ. Цього разу з 2 тис. буханок хліба. В Слов'янську передусім поїхали до місця свого ув'язнення, щоб перевірити, чи не залишився хтось із заручників. Але там уже була національна гвардія. Тоді друзі поїхали розвозити хліб.

«Ми роздавали хліб, люди були дуже голодні. Багато хто вже близько місяця не бачив хліба. Хоча ми й роздавали людям крупи, цукор, вермішель, та в багатьох не було ні води, ні світла, ні газу. Часто єдиними цінними продуктами були тушонка, згущене молоко й рибні консерви. Ну й хліб, звичайно ж», — каже Євген.

Євген не має наміру залишити своє служіння, аж доки не припинить протистояння. «Моя сім'я займається цим давно в Кенії та в Руанді.

Ми ніколи не думали, що доведеться в нашій країні робити те саме, що ми робили в дикій Африці. Але тут, виявляється, ще більш дикі звичаї. У порівнянні з ситуацією на батьківщині, Кенія та Руанда здаються літнім відпочинком», — болісно посміхається Євген. І, трохи подумавши, додає, що вся його діяльність — це результат Божої волі. «Не робили б ми цієї роботи, Господь знайшов би когось іншого».

elise.com.ua

ГУСТАВ ШМІДТ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ

Даррін РОДЖЕРС

З ІСТОРІЇ ХРИСТІАНСТВА

Після Жовтневого російського перевороту 1917 року новостворений Радянський Союз почав кампанію з викорінення християнства в межах своїх кордонів. Він невпинно проводив політику войовничого атеїзму. Священники були ув'язнені чи вбиті, церкви були зруйновані або використовувались для інших цілей. Інтенсивна пропагандистська кампанія напористо прагнула переконати людей, що християнство — шкідливе марновірство. Саме в цьому контексті жадливого переслідування сформувався рух п'ятидесятників, що набув своїх чітких форм.

Рух п'ятидесятників знайшов сприятливі умови в Росії. Ранні євангелісти під впливом Валлійського Відродження (1904-1905) і Відродження на Азуза-стріт (1906-1909) започаткували рух п'ятидесятників в Росії за десять років до перевороту 1917 року. До цього православна церква займала привілейоване місце в суспільстві й співпрацювала з царським урядом, щоб переслідувати як політичних опонентів, так і релігійні меншини, у тому числі й п'ятидесятників.

Після перевороту комуністичні чиновники почали переслідувати своїх колишніх гонителів, прагнучи викоринити православну церкву. Уряд тим часом скерував свої дії на інші церкви, а саме на баптистів, менонітів, адвентистів сьомого дня і п'ятидесятників.

У той час, як Радянський Союз нібито гарантовано надав своїм громадянам «свободу віросповідання», ця свобода дозволяла віруючим лише право вірити в душі, а не сповідувати й застосовувати свою віру на ділі. Якщо християни практикували свою віру, вони ставали порушниками закону — і їх штрафували, ув'язнювали в тюрмах або засилали на Сибір.

Нові закони забороняли християнам збиратися на богослужіння, давати християнську освіту своїм дітям або проповідувати Євангелію. Крім цього, радянський уряд маргіналізував християн, звільнюючи їх з роботи за спеціальністю та державних посад.

Густав Х. Шмідт з Асамблеї Божої, місіонер-першопроходець у Польщі, написав три статті, опубліковані в «Євангелії П'ятидесятників» у 1934 році, у яких описав неймовірні страждання п'ятидесятників у Радянському Союзі.

Слов'янські п'ятидесятники досягли глибокої віри внаслідок переслідування. Шмідт писав: «У в'язницях і місцях заслання виявила себе зріла відвага мучеників в ім'я Христа, яка успішно протистояла будь-яким труднощам». Комуністи помилково вважали, що можна знищити християнську віру, зруйнувавши церковні будівлі й ув'язнивши служителів церков.

Тюрми стали випробувальним полігоном для християнських лідерів. За словами Шмідта, «там були багато тисяч істинних віруючих, які пройшли підготовку в школі страждань і гонінь».

Шмідт писав: «Ці п'ятидесятники стали доблесною армією євангельських воїнів через свідчення та проповіді яких могутнє духовне пробудження незабаром охопило просторі рівнини Росії». До 1930 року близько 500 п'ятидесятницьких цер-

ков було організовано в Росії та Україні. Кожен новонавернений до Христа знав, що його рішення може дорого йому коштувати.

Один з найпідступніших радянських планів, як писав Шмідт, полягав у тому, що уряд, а не батьки, мав відповідати за виховання дітей і молоді. Державні школи, ворожі християнству, намагалися заблокувати й зруйнувати віру батьків.

Шмідт писав: «Мати, яка відправляє своїх дітей в школу, знає, що їх будуть навчати ненависті Бога, а християнство представлятимуть так, щоб його висміяти, називатимуть бузувірством і фанатизмом, прагнучи прищепити дітям зневагу до християнської віри і взагалі знівечити саму ідею релігії».

Закон забороняв батькам передавати християнську науку своїм дітям. Але багато батьків-християн підпорядковувалися вищому закону. Шмідт стверджував, що «мама в Росії, яка любить Ісуса Христа, буде, незважаючи на такі правила, навчати дитину молитися і провадити побожне життя».

Учителі часто випитували в юних учнів, які були завжди щирими, чи навчали їх християнської віри їхні батьки. Таким чином багато учнів, не усвідомлюючи, що відбувається, доносили владі, що їхні батьки — порушники закону.

Ще одна спроба знищити сім'ї та свободу совісті, зі слів Шмідта, була через колективізацію сільського господарства. Вісімдесят відсотків росіян жили в селах, тому уряд, коли привласнив усі селянські господарства, перетворив селян у рабів держави. Це була спроба «знищити побут селянина і позбавити його особистого життя й діяльності». Сільськогосподарські працівники були змушені працювати в комуністичних умовах, їхніх дітей забирали далеко, а віруючим важко було сповідувати свою віру так, щоб їх не помітили.

«У Росії послідовник Христа постійно стикається з утисками і завжди в небезпеці, — писав Шмідт. — Він повинен бути готовий до того, що його заберуть від близьких у будь-який час, більшовицьке НКВД може увірватися в будинок в нічний час, коли вже за північ, і забрати чоловіка, батька чи сина, які з розбитим лицем, ковтаючи кров і з болем у серці тільки встигнуть сказати своїм рідним своє останнє прощайте».

Тюремне ув'язнення, каторга часто тривали від 10 до 20 років. Багато віруючих помирали протягом кількох років у зв'язку з недоїданням і хворобами.

Переслідування відділяли освячених віруючих від номінальних християн. Шмідт писав: «Той, хто ревно слідує за Ісусом в Росії, носить на собі знак для арешту, і цим християнство кидає свій виклик і наводить страх на противників. Тому ми не знайдемо жодного половинчастого християнина в Росії... Той, хто цілком не присвятив себе Христу,

не зможе витримати тиску протягом тривалого часу і опиниться в стані ворога».

Незважаючи на великі небезпеки, які стояли перед християнами, слов'янська церква не відчувала нестачі лідерів. Старші брати керували громадами, які збиралися по домівках. Коли один проповідник був заарештований, другий займав його місце. Духовні лідери не отримували кваліфікації в Біблійних коледжах (не було жодного), але мали її від своєї готовності постраждати й померти за Христа.

Радянська влада прогнозувала, що всі церкви зникнуть до 1 травня 1937 року. Але Шмідт сказав, що істинна церква — це не будівля. Є «справжні християни в Росії, і вони вмирають за віру... Ми знаємо, що більшовики ніколи не зможуть знищити християнство».

Комуністам не тільки не вдалося знищити християнство, а навпаки — це допомогло створити дуже сильний і динамічний п'ятидесятницький рух у країнах колишнього Радянського Союзу. Сьогодні є більше одного мільйона п'ятидесятників в колишньому Радянському Союзі, у церквах, які перебувають у братських стосунках з Міжнародними Місіями Асамблеї Божої.

Починаючи з кінця 1980-х років, коли Михайло Горбачов дозволив членам переслідуваних релігійних меншин емігрувати, багато віруючих оселилися в Америці. Близько 300 000 слов'янських п'ятидесятників з цієї останньої хвилі імміграції зараз проживають в Сполучених Штатах. У той час, як більшість із них перебувають у церквах, які або незалежні, або певною мірою об'єдналися в декілька союзів Слов'янських п'ятидесятників, деякі ввійшли у церкви, які приєдналися до Асамблеї Божих.

У 2002 році кілька Слов'янських п'ятидесятницьких церков в Каліфорнії приєдналися до Асамблеї Божих і сформували Слов'янське Братство, що дало їм можливість працювати в структурі Асамблеї Божої та мати своє представництво в Генеральній Пресвітерії. У вересні 2008 року лідери Слов'янського Братства разом з іншими слов'янськими п'ятидесятниками, зацікавленими в приєднанні до Асамблеї Божих, зібралися в місті Рентон, штат Вашингтон, і організували Національний Слов'янський округ, що дає більшу силу і публічність слов'янським п'ятидесятникам як в рамках Асамблеї Божих, так і в суспільстві.

Слов'яни, маючи глибоку віру, відшліфовану десятиліттями гонінь, готові взяти на себе керівництво в багатьох церквах. Хоча їхні лідери не могли прийти сюди раніше, у найкращі часи, проте вони вже довели свою відвагу в системі, яка завжди ставилася вороже до біблійних цінностей.

**З англійської переклав
Володимир КВАЧ.**

СТОРИНКА
ДЛЯ
ДІТЕЙ

МИРИЛКИ

Ти не плач, не плач, не плач
І скоріш мені пробач,
І на мене ти не сердься,
Бо у тебе добре серце!
Будемо завжди дружити,
Бо у мирі добре жити.

Ти – не ворог, я – не ворог.
Нам сваритись просто сором.
Помиримось, помиримось
І ніколи не сваримось.

БЛАЖЕННІ МИРОТВОРЦІ

Два царі

Цар Давид — найвідоміший з усіх царів Ізраїлю. Пророк Самуїл помазав його на царство, коли Давид був пастухом. На той час в Ізраїлі ще царював Саул. Давид не відразу став царем. Спочатку він переміг Голіафа, був воєначальником царя Саула, його прибічником, навіть став його родичем, одружившись на його доньці Мелхолі. Саул дуже заздрив Давидові, його популярності, здібностям, його силі й спритності. І вирішив цар Саул позбутись свого суперника, запросив до себе і під час вечері хотів його підступно вбити. Але Давида попередили про намір царя, і він втік у пустелю. Саул вирушив у погоню за ним. Він довго шукав Давида, та не міг знайти. Саулові донесли, що Давид ховається в Ен-Геді. Саул взяв три тисячі вояків і вирушив на пошуки Давида. Йдучи по пустелі, він побачив овечий загін і неподалік печеру. Саул зайшов у печеру і не знав, що в ній ховається Давид. Побачивши, що Саул сам і беззахисний, друзі прошепотіли Давидові: «Убий його! Бачиш, Господь віддає твого ворога у твої руки!» Але Давид заперечив: «Як я можу підняти руку на того, кого Сам Бог призначив царем! Не буде цього!» Підкрався Давид до Саула і відрізав ножом край його одягу, а той нічого й не помітив. Саул рушив далі. А Давид, вийшовши з печери, сказав до Саула: «Подивись на свій одяг. Бачиш у мене в руці шматок від нього. Якби я замислив проти тебе зло, тебе вже не було б серед живих. Навіщо ти переслідуєш мене? Нехай Господь Сам розсудить нас, а я не підніму руки на тебе». Саул дуже злякався, а вислухавши Давида, навіть розплакався й відповів: «Ти справедливий від мене, тому що ти віддячив мені добром, а я робив тобі зло. Господь на твоєму боці. Бачу, я, що ти дійсно будеш царем Ізраїлю».

Давид не підняв меча на того, хто переслідував його. Він був миротворцем. Він сподівався не на себе, а на Бога, і Господь беріг його. Бог навіть сказав, що Давид людина, яка йому до серця. Так високо цінує Господь тих людей, які всю надію покладають на Нього.

Вальдемар ЦОРН.

ПРИМИРЕННЯ БРАТІВ

Було це в стародавні часи, близько 4000 років тому. Ця історія описана в першій книзі Біблії — Буття, починаючи з 25-го розділу. У Ісака та Ревеки народились близнюки — Ісав та Яків. Ісав був мисливцем, а Яків пас овець, жив у наметі. Ісав був первородком, а це означало, що первородство, а з ним дві частини спадщини належали йому. Але Ісавові було не до первородства, тому що воно було пов'язане з великою відповідальністю. Одного разу він повернувся з поля дуже голодним, а Яків у цей час варив сочевичну юшку. Ісав згодився продати Якову своє первородство за цю юшку. Потім він жалкував про це, але вже було пізно. Побачивши, що Яків обманув його й облудним шляхом одержав батькове благословення, Ісав зненавидів брата.

Побоюючись помсти Ісава, Яків утік в іншу країну, де прожив більш як двадцять років. Там він одружився, у нього народилися сини й дочка. Але незабаром його череди стали такими великими, що їм бракувало місця, і його рідня почала недобррозичливо ставитись до Якова.

Тоді він вирішив повернутись на батьківщину, у Ханаан, де жили батько й брат. Яків дуже сумував за батьком, а от брата боявся, боявся його помсти. Він багато молився про те, щоб між ними відбулося примирення. За день до зустрічі з братом Яків усю ніч боровся з ангелом Божим. Передранком він попросив Бога благословити його. Бог благословив Якова і дав йому нове ім'я — Ізраїль, що в перекладі на нашу мову означає «той, хто бореться з Богом». Від нього пішов народ, що й донині носить його ім'я.

Ранком, після молитви й зустрічі з Богом Яків пішов назустріч своєму братові Ісаву, виславши попереду череди овець. І ось вдалині він побачив багато людей — це були сотні воїнів на чолі з Ісавом. Проте Бог бачив розбите серце Якова, чув його молитви й знав про його бажання примиритись з братом. І Бог пом'якшив серце Ісава. Коли брати зустрілися, то міцно обнялися і довго пла-

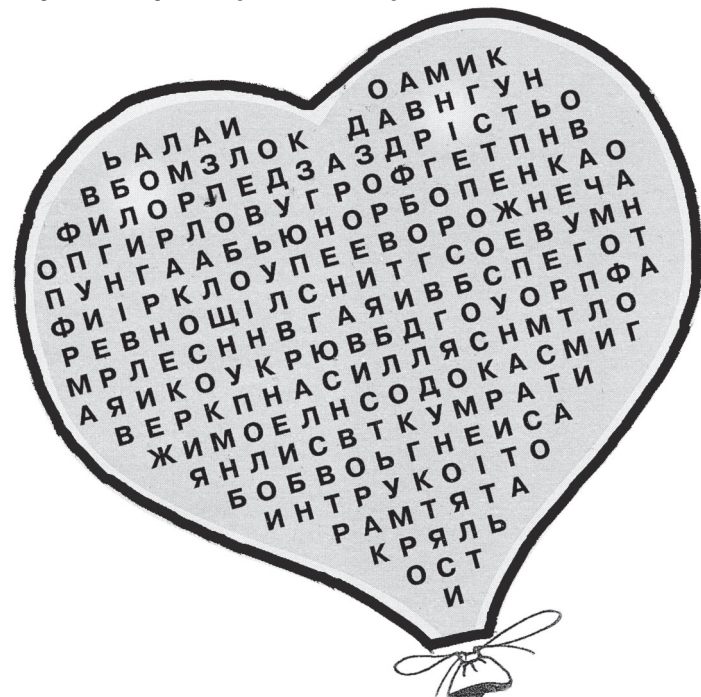
кали в обіймах один одного, згадуючи покійну матір Ревеку, старого батька Ісака та роки, що минули в розлуці.

Розбрат між братами настав після легковажного вчинку Ісава, який продав своє первородство за сочевичну юшку. Тому й досі кажуть про людей, які міняють щось важливе й вічне на дріб'язкове, тимчасове, що вони продались за сочевичну юшку. Але як добре, що можна попросити прощення, примиритись і радіти спокоєм та миром між братами, сестрами, друзями!

ЗАВДАННЯ

Чи знаєш ти, що стає причиною сварки, що заважає людям жити у мирі?

Ти можеш знайти заховані слова-відповіді (їх є 8) на цьому малюнку по вертикалі та горизонталі.

Мир на землі

Мир на землі — це затишок і тиша,
Це сміх дитячий і душі політ!
Коли поет чарівні вірші пише
Про незвичайний, дивовижний світ.
Мир на землі — це росяні світанки,
Краса і творчість, пісня у гаях.
Мир на землі — це вечори і ранки
Із радістю і щастям у серцях.
Це дні роботи, сповнені натхнення,
Щасливі сім'ї, здійснення надій.
Нас не лякають вибухи страшенні,
Й солдати не кидаються у бій.
Мир на землі — це дім і мама, й тато,
Й любові стільки — просто через край!
Це та земля, де щастя є багато
І в кожному домі — хліба коровай!
Це та земля, де сміх і пісня лине,
А діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там панують щастя і любов!

Мир

Мир на землі, хліб на столі,
Спокій в усьому світі.
Вчать у школах діти малі,
Радісно сонце світить.
Люди будують нове житло,
Будуть у щасті жити.
Кожній людині потрібне тепло,
Щоб майбуття творити.
В кожному суспільстві потрібен лад,
Злагода, співіснування.
І зацвіте вся земля, мов сад,
Радісним буде світання.
Надія Красоткіна.

ЦІНА ПОРЯДНОСТІ

но подовжувало шлях, а автобус вже газував, готуючись зрушити з місця. Було б це тепер, більше половини з нас сказали б: «Ну й що, наступна маршрутка через п'ятнадцять хвилин!» Але я саме для того й розповідаю цю історію з розтягнутим вступом, щоб ви відчули всю, драматичність тодішнього становища.

Словом, встигнути на автобус можна було лише за однієї умови: пробігти через клумбу по діагоналі. В радянські часи за це могли й оштрафувати, але в таких ситуаціях були поблажки, оскільки ніхто не застрахований від чогось подібного. Отож, частина людей стрімголов помчала через клумбу, заодно махаючи руками невідомо кому в спробі притримати автобус.

Але мою увагу привернув уже згаданий чоловік. Він різко зупинився на тому місці, де його попутники повернули на клумбу, і якусь мить, мабуть, роздумував, що робити. Це я тепер розумію, що внутрішня порядність не дозволила йому пробігти через клумбу, хоча я певен, що всі, хто міг це бачити, поставилися б до цього, як мінімум, із розумінням. Але він не побіг. Поборовши своє вагання, він з усіх сил побіг по асфальту, намагаю-

чись-таки наздогнати автобус, який уже вирушив у путь. Але... все було марно. Автобус пішов.

Мені так стало його жаль! Я одразу ж наповнився до нього такою повагою! Я також був так вихований, і тому чудово розумів, що міг відчувати в той момент незнайомий мені чоловік. Ймовірно, це сильне співпереживання й відклалося в моїй пам'яті, що я так добре запам'ятав цей епізод.

Це нагадало мені ряд ситуацій, коли знайомі мені християни переживали певні проблеми, не бажаючи поступитися своїми новими принципами. Образно кажучи, вони також обігали свої духовні «клумби», не в силах переступити через свою внутрішню порядність у Христі, і... незмінно терпіли життєві незручності, викликаючи, можливо, криву посмішку на чиємусь «практичному» обличчі. Такі люди лише підтверджували те, що сказав у свій час апостол Петро у своєму Першому посланні: «Бо ліпше страждати за добрі діла, — коли хоче того воля Бога, — аніж за лихі» (3:17).

Так і спізнюються ці добрі люди туди, куди світські діловито встигають. А як ви щодо клумб?

Михайло ЮНАКОВСЬКИЙ

Як зараз пам'ятаю один момент з дитинства. Я безцільно броджу в одному з парків нашого міста. Просто гуляю. Поряд з парком автобусна зупинка. Там, як завжди, багато народу. Раніше автобуси ходили не так часто, як тепер. А про існування маршруток ми не знали в той час абсолютно нічого. Кожен черговий рейс автобуса в нашому маленькому містечку був своєрідною подією. Дотепер не розумію, чому тоді було не пустити додаткові рейси, якщо людей завжди було багато й вони з готовністю погоджувалися платити? Але... не про це зараз мова.

Мені запам'ятався один чоловік, який біг на автобус. Разом з ним у ту мить бігли ще декілька людей. Але, думаю, були вони не разом. На їхньому шляху була величезна клумба, засаджена квітами. Тоді знали толк у парковому квіткарстві, бо клумба була справді чудовою. Проблема ж у тому, що якщо обігати клумбу по асфальту — це знач-

ГАМОНІЯ В ЄДНАННІ

Зернина до зернини —
І збіжжя цілий тік.
Краплина до краплини —
Струмочок вже потік.
Стеблина до стеблини —
І море буйних трав,
Калина до калини —
І гай шуміти став.

Гармонія чудова
В єднанні без кінця
Тоді, коли в усьому
Є місце для Творця.
Його любов єднає
Серця сестер, братів,
А також закликає
Миритись ворогів.

Закохані звінчались —
Сім'я продовжить рід,
Щоб дітьми наповнялись
Ще нація і світ.
Коли з Творцем з'єднались,
За Ним пішли услід,
Одним з Ним тілом стали —
Пожнемо віри плід.

Тож будьмо всі єдині
У Господі Христі.
Не час вступати нині
В полеміки пусті.
Нас Кров Христа зріднила,
Тому цінуймо час.
Ось нива вже дозріла,
Женців чекає Спас.

Ігор Попович.

Ігор Попович є автором віршів «Я дякую», «Боже, Україні дай благословень!», надрукованих на першій сторінці «Голосу надії», №8, за серпень 2014 року.

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Соломон каже, що вона заготовляє собі корм улітку. 2. Син Ецера, нащадок Ісава. 3. Великий пророк. 4. Товариш Амнона, сина Давида. 7. Чоловік праведний та благочестивий. 12. Брат Маріам. 13. Син Якова. 16. Гора в Самарії, з якої благословлявся Ізраїль. 17. Місце, де Ездра три дні був перед подорожжю в Єрусалим. 19. Посланий, вісник. 22. Батько апостола Петра. 23. Дочка Калева, дружина Гофонії.

По горизонталі:

5. Ємність для вина. 6. Назорей від народження. 8. Столиця Асирійського царства, збудував Ашшур. 9. Син Авраама і Кетури. 10. Бабуся Тимофія. 11. Місто (Іс.Н. 15:22). 13. Північний кордон, до якого вивідувачі бачили обітовану землю. 14. Правителем цієї області був Квіриній. 15. Міра віддалі близько однієї верстви. 16. Річка в Едемському саду. 18. Старша донька Целофхада. 20. Начальник сторожі Навуходоносора. 21. Диякон Єрусалимської церкви. 22. Стоянка ізраїльтян «край водних потоків». 24. Сидонська назва гори Гермон. 25. Брат Йосипа.

Відповіді на кросворд, розміщений у №7 (липень), 2014 р.

По вертикалі: 1.Етер. 2.Лепта. 3.Акила. 5.Надія. 6.Індія. 9.Гаввата. 10.Саламін. 11.Мадмена. 17.Натан. 18.Герар. 21.Салим. 22.Самос. 25.Малх.

По горизонталі: 4.Веселка. 7.Марта. 8.Олень. 12.Махір. 13.Хірам. 14.Вовк. 15.Малахія. 16.Амос. 19.Іттай. 20.Шевна. 23.Падан. 24.Барак. 26.Никанор.

	1				2						3				4	
5											6					
								7								
						8										
9												10				
	11					12					13					
			14							15						
	16								17		18				19	
20												21				
						22					23					
24												25				

Відповіді на кросворд, розміщений у №8 (серпень), 2014 р.

По вертикалі: 1.Ефрат. 2.Мед. 4.Око. 5.Сивма. 6.Анна. 7.Фест. 11.Ажа. 12.Беор. 13.Агав. 14.Сіон. 17.Синедріон. 18.Ахашверош. 21.Хумта. 22.Гатам. 25.Наум. 26.Нова. 28.Іван. 31.Естер. 32.Тита. 33.Нива. 34.Праща. 37.Рим. 39.Дор.

По горизонталі: 1.Еміма. 3.Родос. 8.Діна. 9.Нево. 10.Аса. 14.Сим. 15.Ареопагіт. 16.Ісус. 18.Ахор. 19.Рахав. 20.Єнох. 22.Град. 23.Віра. 24.Мара. 26.Ноомі. 29.Наїн. 30.Шовк. 32.Тувалкаїн. 35.Сім. 36.Тир. 37.Рута. 38.Овед. 40.Раама. 41.Арета.

Голос надії

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно

Пожертви на газету надсилайте: «Християнська місія «Голос надії» р/р № 26003055430080 в Приватбанку м. Луцька МФО №303440, код 13359754 або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: «На газету»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються

При передруку матеріалів посилення на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 10000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Виходить щомісяця

Редактор:
Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Вороніхіна, 14а м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: 0332-78-80-82; 0332-25-44-06
Факс: 0332-78-97-98
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
Skype: golos_nadiyi
www.voice.org.ua

Віддруковано на видавництві "А-прінт" ТОВ «ДІМ», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52 27 37